

kania jej męża, w razie zaś zaginięcia jego bez wieści — według miejsca zamieszkania petentki”.

Art. 32. Art. 1655 Ust. Post. Cyw. otrzymuje brzmienie następujące:
„Jeżeli mężatka żąda od sądu upoważnienia z powodu odmówienia jej przez męża, sąd zarządzi wezwanie go na wyznaczony termin celem rozważenia przyczyny odmowy.

W wypadkach szczególnych sąd władny jest udzielić upoważnienia żonie i bez wezwania męża”.

Art. 33. Art. 1658 Ust. Post. Cyw. otrzymuje brzmienie następujące:
„Na decyzje sądu w sprawach o upoważnienie kobiet zamężnych mogą być zakładane skargi incydentalne trybem, w niniejszej ustawie wskazanym”.

Art. 34. Art. 183, 187, punkt 3 art. 414 i 506 Kod. Cyw. Pol. art. 157, 209, 210, 214 i 220 prawa o małżeństwie 1836 r., ust. 1 art. 776, art. 934, ust. 1 art. 940 i art. 1029 Kod. Cyw. oraz art. 1659 i 1660 Ust. Post. Cyw. zostają uchylone.

Art. 35. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 36. Ustawa niniejsza obowiązuje od 1 września 1921 r. i rozciąga się na obszar b. Królestwa Polskiego.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

398.

U s t a w a

z dnia 2 lipca 1921 r.

wprowadzająca dodatki drożyzniane do rent, ustalonych na podstawie ustaw Rzeszy Niemieckiej o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków w przemyśle i rolnictwie, oraz zmieniająca niektóre postanowienia tychże ustaw.

Art. 1. Osobom, pobierającym renty z powodu nieszczęśliwych wypadków na podstawie ustaw Rzeszy Niemieckiej o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków, przysznaje się, począwszy od 1 stycznia 1921 r. aż do odwołania, z góry płatny dodatek miesięczny, o ile nie są obcokrajowcami, przebywającymi za granicą Państwa Polskiego, a nieszczęśliwy wypadek wydarzył się przed 1 stycznia 1921 r. i pobierana przez nie renta wynosi przynajmniej 50% pełnej renty.

Dodatek ten pobierać będą także osoby, pobierające kilka rent, z których każda wynosi wprawdzie mniej, aniżeli 50% pełnej renty, lecz wszystkie razem wynoszą przynajmniej 50% pełnej renty.

Osobie, pobierającej rentę z kilku instytucji, każda z tych instytucji wypłacać będzie dodatek do renty, przez siebie płaconej.

Art. 2. Dodatek do rent, płaconych z powodu doznania nieszczęśliwego wypadku, wynosi:

w przemyśle i rolnictwie:

1000‰ renty dotychczasowej, jeżeli wypadek zdarzył się w czasie od 1 stycznia 1885 r. do 31 grudnia 1900 r.,

800‰ renty dotychczasowej, jeżeli wypadek zdarzył się w czasie od 1 stycznia 1901 r. do 31 grudnia 1915 r.,

600‰ renty dotychczasowej, jeżeli wypadek zdarzył się w czasie od 1 stycznia 1916 r. do 31 grudnia 1919 r.;

w przemyśle:

200‰ renty dotychczasowej, jeżeli wypadek zdarzył się w czasie od 1 stycznia 1920 r. do 31 grudnia 1920 r.;

w rolnictwie:

400‰ renty dotychczasowej, jeżeli wypadek zdarzył się w czasie od 1 stycznia 1920 r. do 31 grudnia 1920 r. z wyjątkiem osób, wymienionych w § 931 ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy Niemieckiej, które pobierać będą tylko 200‰ renty dotychczasowej.

Art. 3. Osoby, które już pobierają, lub pobierać będą, renty z powodu nieszczęśliwych wypadków, jakie wydarzyły się po 31 grudnia 1920 r., nie mają prawa do dodatku do renty. Dla osób tych obliczać się będzie rentę wedle przepisów art. 4.

Art. 4. Oznaczoną w ustępie 2 § 563, ustępie 2 § 732, § 939, ustępie 2 § 1017, §§ 1073, 1079 ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy Niemieckiej kwotę „tysiąc ósmset” zmienia się na „ośmnaście tysięcy”.

Art. 5. Wdowcy, wdowy i dzieci, krewni linii wstępnej, oraz wnuki, których oboje rodzice zmarli, pobierający na mocy ustaw Rzeszy Niemieckiej o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków rentę po swym żywicielu z powodu wypadków, które wydarzyły się przed 1 stycznia 1921 r., pobierać będą aż do odwołania dodatek, płatny miesięcznie z góry, o ile nie są obcokrajowcami, przebywającymi poza granicą Państwa Polskiego.

Art. 6. Dodatek, przyznany w art. 5, będzie wynosił przy rentach, płaconych z powodu nieszczęśliwych wypadków:

w przemyśle i rolnictwie:

700‰ renty dotychczasowej, jeżeli nieszczęśliwy wypadek wydarzył się w czasie od 1 stycznia 1885 r. do 31 grudnia 1900 r.,

500‰ renty dotychczasowej, jeżeli nieszczęśliwy wypadek wydarzył się w czasie od 1 stycznia 1901 r. do 31 grudnia 1915 r.,

400‰ renty dotychczasowej, jeżeli wypadek nieszczęśliwy wydarzył się w czasie od 1 stycznia 1916 r. do 31 grudnia 1919 r.;

w przemyśle:

120‰ renty dotychczasowej, jeżeli nieszczęśliwy wypadek wydarzył się w czasie od 1 stycznia 1920 r. do 31 grudnia 1920 r.,

w rolnictwie:

300‰ renty dotychczasowej, jeżeli nieszczęśliwy wypadek wydarzył się w czasie od 1 stycznia 1920 r. do 31 grudnia 1920 r. z wyjątkiem rent, pła-

conych po żywicielach, wymienionych w § 931 ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy Niemieckiej, dla których dodatek wynosi 120⁰/₀ renty dotychczasowej.

Art. 7. Przepisy, zawarte w §§ 119, 120, 1311, ustępie 2 § 1501, §§ 1511, 1522, 1528, 1529, 1531, 1541, 1542 i 1544 ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy Niemieckiej, nie mają zastosowania do dodatków, ustalonych niniejszą ustawą.

Art. 8. Poza dodatkami do rent, ustalonych przez Zakład Ubezpieczeń od wypadków w rolnictwie w Poznaniu, przyznawanie dodatków następuje na wniosek uprawnionego do pobierania renty przez instytucje, przeprowadzające ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków, względnie instytucje, upoważnione do sprawowania opieki nad osobami, mającymi roszczenie do zagranicznych instytucji, lub władz, przeprowadzających ubezpieczenie od wypadków.

Wnioskodawca musi wykazać, kiedy i gdzie wydarzył się wypadek.

Wnioski należy skierować:

- 1) jeśli wypadek zdarzył się w przedsiębiorstwie przemysłowym, lub jeśli renta ustanowiona została przez władzę wykonawczą (Ausführungsbehörde), mającą siedzibę swą w Niemczech—do Ubezpieczalni Krajowej, Wydział Ubezpieczeń od wypadków w Poznaniu;
- 2) jeśli wypadek wydarzył się w rolnictwie—do Zakładu Ubezpieczeń od wypadków w rolnictwie w Poznaniu, względnie do Starostwa Krajowego w Poznaniu;
- 3) jeśli renta ustanowiona została przez władzę wykonawczą (Ausführungsbehörde), mającą siedzibę na obszarze Państwa Polskiego—do tejże władzy.

Rozstrzygnięcie, którym odmówiono przyznania dodatku, lub którym odebrano dodatek, już przyznany w myśl niniejszej ustawy, należy uzasadnić.

Przeciwko rozstrzygnięciu można wnieść sprzeciw w ciągu miesiąca od dnia doręczenia rozstrzygnięcia do Wyższego Urzędu Ubezpieczeń. Sprzeciw rozstrzyga ten Wyższy Urząd Ubezpieczeń, w którego obwodzie pobierający rentę zamieszkuje.

Wyższy Urząd Ubezpieczeń rozstrzyga ostatecznie.

W sprawach spornych, wynikających z niniejszej ustawy, nie płaci się Wyższemu Urzędowi Ubezpieczeń kwoty ryczałtowej, przewidzianej w § 80 ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy Niemieckiej.

Art. 9. Dodatek należy przyznać mimo, iż wypłaty dodatku poprzednio ostatecznie odmówiono, jeśli zajdą później okoliczności, które uzasadniają przyznanie dodatku.

Art. 10. Dodatek płaci się tylko za pełny miesiąc kalendarzowy i oblicza się według wysokości miesięcznej renty, zaokrąglając ją razem z dodatkami wwyż do pełnej marki. Dodatek odpada, jeśli renta została wstrzymana, lub ustana warunki, od których zależne jest płacenie dodatków. Przepisy §§ 613, 614 i 615 punkt 1 ustęp 2 ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy Niemieckiej należy odpowiednio stosować.

Art. 11. Dodatki płaci uprawnionym na polecenie instytucji, przeprowadzającej ubezpieczenie, urząd pocztowy, który jest właściwy do płacenia renty urazowej i to sposobem zaliczki za pokwitowaniem.

Art. 12. Osoby, uprawnione do używania publicznej pieczęci, mają prawo uwierzytelniać poświadczenie, potrzebne do wypłat.

Art. 13. Ubezpieczalnia Krajowa, Wydział Ubezpieczeń od wypadków w Poznaniu i Zakład Ubezpieczeń od wypadków w rolnictwie w Poznaniu

winny ściągnąć od ubezpieczonych przedsiębiorstw składki, potrzebne na pokrycie dodatków do tych rent, które płaci się wskutek wypadków, wydarzonych w przedsiębiorstwach, położonych w obrębie b. dzielnicy pruskiej. Władze, które same przeprowadzają ubezpieczenie od wypadków, winny pokryć z własnych funduszy dodatki do rent od wypadków, które wydarzyły się w b. dzielnicy pruskiej. Dodatki do rent od wypadków, które wydarzyły się w przedsiębiorstwach, położonych za granicą, ponosi Skarb Państwa.

Art. 14. Do przekazania pocztom kwot, przez nią płaconych, stosuje się odpowiednio przepisy §§ 777 i 778 ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy Niemieckiej z tą zmianą, że Rząd Polski zaliczkuje chwilowo potrzebne na pokrycie dodatków sumy.

Art. 15. Prawa, wynikające dla pobierających rentę z powodu nieszczęśliwych wypadków, określone niniejszą ustawą, oraz wynikające stąd obowiązki ubezpieczonych przedsiębiorstw, władz i Skarbu Państwa obowiązują wstecz od 1 stycznia 1921 r.

Art. 16. Rada Ministrów może w miarę zmiany stosunków ekonomicznych dodatki drożyzniane, przewidziane niniejszą ustawą, odwołać lub obniżyć, względnie podwyższyć, dostosowując je każdorazowo do istotnych potrzeb życiowych ubezpieczonych.

Art. 17. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi b. Dzielnicy Pruskiej.

Art. 18. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

W. Kucharski

399.

U s t a w a

z dnia 7 lipca 1921 r.

w przedmiocie upoważnienia Rady Ministrów do zmiany niektórych przepisów, dotyczących ustawy o podatku dochodowym, przemysłowym i domokrażnym, obowiązującym na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Art. 1. Upoważnia się Radę Ministrów do zrównania stawek podatkowych w ustawach, obowiązujących w b. dzielnicy pruskiej, jako to: o podatku dochodowym z dnia 19 czerwca 1906 r. (Zb. Ust. prusk. str. 259),